

דן פינרו, שליח **הטלפון הזה** בקאן

מדווח על פסטיבל הסרטים

בורסת התיסכולים

של הקור האנושי

הקוף המופרט
קארול קיין, כוכבת הסרט הכלוב של מאפו (שנראתה בישראל בתפקיד גיטל בסרט לחוב הסטר), נראית כאן בחברת האוראנג'אוטאנג באדור, האמור לסמל את תת־ההכרה של אשה מופרעת.

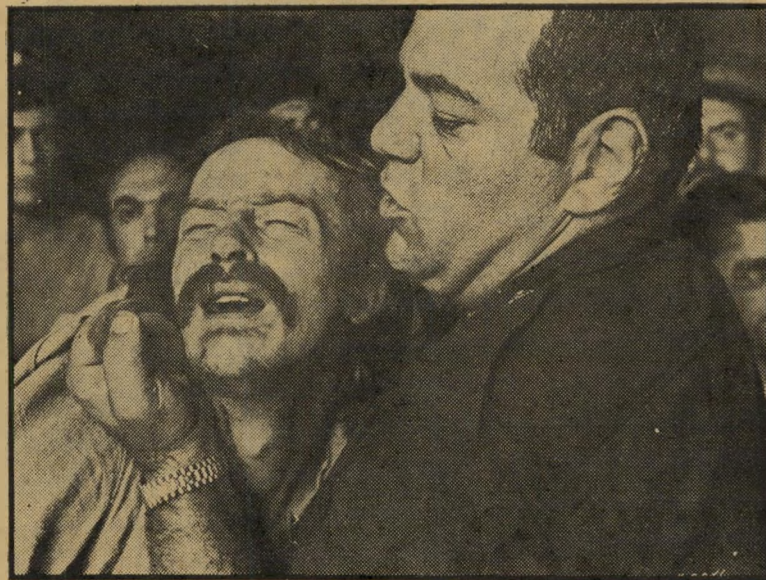
שיש לה איזה סרט בפסטיבל, אבל היא יודעת שזהו מקום מומלץ לכל מי שמעוניין לשמור על התדמית הנכונה).

מסורת

של עירום

על חוף הים, מחצית מן הנערות (והנשים) הסירו כבר מזמן את החלק העליון של הביקיני, כדי לזכות בשיווף אחד. זה אינו מונע מן השאפתניות, החולמות על צעד ראשון גדול בקאריירה, להזמין עיתונאים שינציחו חגיגת את מעד הסרט החזיה והתחתונים (כפי שעשה זה, למשל, "מיס אמריקה בעירום"). לעומתן השאפתניות המנוסות, אלה שמש תובכות כבר עשור שנים במעמד של "כוכבנית" ושומרות עליו בקפדנות על ידי חליצת האברים הנכונים. כמו למשל אדי ויליאמס, מי שהיתה תגליתו ורעייתו של במאי הפורנו ה"רך" האמריקאי ראס מאייר, כמדי שנה, גם הפעם היא על החוף, וגם הפעם בלי בגדים. מסורת היא מסורת.

לאורך הטיילת דוחקות גיידות-הטלוויזיה זו את רגלי זו. צרפתיים, אנגלים, ספרדים ואמריקאים מראיינים כוכבים, מציינים צימ בשולחנות בתי־הקפה החוסמים את המדרכות ובבדרנים מאולתרים, בולעי

סאדיסט ישראלי
פול סמית, השחקן הישראלי לשעבר, מגלם את דמות הסוהר הסאדיסטי באכספרס של חצות, סרטו של הבמאי אלן פארקר. סמית נראה בתמונה כשהוא מכה את הסטודנט־האסיר ג'והן הורט, בסרט המבוסס על מיקרה שאירע ב־1970 בתורכייה והמציג את התורכים כעם מושחת.

גבני פסטיבל סרטים שעומד לפני גסיסה מדי שנה, יש להודות שפסטיבל קאן מרגיש טוב מאד. כבר אשתקד ההליטו שהוא עתיד להתפקע מרוב סרטים ולהיתקן מחוסר תקציב. במשך השנה כולה היה ברור שהוא יקוצר מ־15 ל־12 יום, ורבים טענו כי אינם מסוגלים לעמוד באנדרלמוסיה הנוראה הודיעו שאין בדעתם לשוב ולבקר בו.

ומה קרה בטופו של דבר? במקום 30 אלף אורחים שהגיעו בשנה שעברה, מחכים השנה ל־40 אלף. במקום 1,500 עיי תונאים יש כבר יותר מ־2,000, ומזכירת הפסטיבל המיואשת מסתובבת כבר עם שלט גלוי על הצוואר: "מצטערת, אין לי כבר כרטיסי־עיתונאים." חדריים בבת־המלון אי־אפשר היה להשיג כבר לפני חודשיים, ולמרות שמיספר אולמות־הקברנה גדל מדי שנה, אין בהם אף דקה פנויה אחת. בחשבון גם, מוצגים כאן כ־100 סרטים ביום. מיותר לציין שאין איש מסוגל לראות אפילו עשירית מכל מה שמורצע. והפסטיבל נמשך 15 יום.

ואשר לקינות על הנוהר האבוד: אין צורך לדאוג, הוא מצא את עצמו, על הטיילת, בכל הצורות והדרכים האפשריות. אפשר לאכול צהריים ליד איב מונטאן, לפגוש באולם־הקולנוע את מישל פיקולי, לראיין את סימון סניורה, לנהור עם כל הצלמים אחרי פארה פוסטימיג'רס (לא

ליב
אלמונית הצליחה להסתנן בעד מישמר השוטרים ולגשת אל השחקנית ליד אול"ן, בכניסה לארמון הפסטיבילים בהצגת־הבכורה.

איב
לאכול ליד איב מונטאן בארוחה לכבוד הבמאי ריצ'ארד פליישר, שיגיע לישראל בינוי להמשיך בצילומי הסרט אשאנטי שהחלו בקניה, זכה מפיק הסרט (מימיו), המסעדות היו מלאות בכוכבים ובתיירים מ...ישראל.

סימון
"מאדאם רוזה" בגודל טיבעי, השחקנית הצרפתיה סימון סניורה הוקפה מיד עם בואה במעריצים.